



Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Calvinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

9. Ego autem viuebam sine lege aliquando.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

9. Ego autem vivebam sine lege aliquando.

Dupliciter hunc locum corrumpit Calvinus. Primum, quoad vitam sine lege, de qua Apostolus loquitur. tum de persona eius in qua loquitur. Ad prius quod attinet. *Isud (inquit) vivebam, habet propriam connotationem: quia absentia legis faciebat ut viveret, hoc est, inflatus iustitiae suae fiducia, vitam sibi arrogaret, quum tamen esset mortuus.* Quo sensu vix quicquam absurdius fingi potuit. Inflatum esse iustitiae suae fiducia apud Paulum, eum proprie significat, qui in lege & per opera legis iustitiam quaerit; non in fide, neque in gratia Christi. Ideo docet, non per legem facturam, sed per legem fidei exclusam esse gloriationem. Quia videlicet illi proprie in seipsis gloriantur, qui in lege factorum fiduciam quaerunt. Eandem quoque ob causam, ut omne os obstruatur, id est, ut nemo iustitiae suae fiducia infletur, pronunciat, quod ex operibus legis non iustificabitur omnis caro, tum in hac epistola, tum ad Galatas. Viuere autem sine lege hoc loco non aliquam iustitiae propriae opinionem, sed altissimum omnis iustitiae neglectum atque contemptum significat: quod verba proxime praecedentia satis ostendunt: *Sine lege peccatum mortuum erat.* id est: Vbi nulla lex redarguebat peccatum, nullus erat peccati sensus, nulla conscientia. Moxque hoc ostendit non in persona sua (quae secunda est Cal-

Calvini
sensus ab-
surdissimi-
mus re-
fellitur.

ROM. 1.

Sine lege
vivere,
quid sig-
nificet.

mini

uini hoc loco corruptio) sed in persona maximorum peccatorum, qui ante legem scriptam sine conscientia peccati viuunt, id est adeo, vt legem naturæ in cordibus scriptam penitus obliuiscantur, de quibus statim loquitur.

Verf. 10. iungit: *Sed cum venisset mandatum, peccatum inuixit*, id est, patefactum est, mihi que magis

Verf. 7. innotuit. Vnde antea dixerat, *Peccatum non cognoui nisi per legem*. Sine lege ergo adeo propriæ iustitiæ fiduciam non habent peccatores, vt absque vlla iustitiæ cura aut consideratione toti peccatis indulgeant, sine vlla aut sensu aut conscientia peccati.

Sed probare conatur Calvinus Paulum in sua persona hæc verba dixisse. *Quamuis loquitur* fuerit eruditus à puero in doctrina legis, *sed illa erat literalis Theologia, quæ suos discipulos humiliat*. Quo verbo damnat omnes (quos quot erant) Iudæos eruditos in lege, quos tamen fuerunt, etiam ipso Christi tempore, Zacharias ille cum vxore Elisabetta, ambo iusti ante Deum, Simeon iustus, Nathanael verè Israelita, & alij sine dubio innumeri. Sed & hoc suum paradoxum, cum insigni calumniam coniunctum, probare vult. Non

Luc. 1. *(inquit) sicut alibi dicit velum interpositum quod ne lucem vitæ in lege conspiciant Iudæi* (2. Cor. 3. 14.) sic etiam Paulus ipse, quantisper Spiritu Sancto vacuus velatos habuit oculos, sibi in externa legis larua placuit. Atqui illud velamen, de quo ibi Paulus loquitur, incredulitatis velamen

Ioan. 1. *Caluini alia corruptela.*

erat propagato iam Evangelio Christi, non aliqua externa iustitiæ larua. Neque Paulus ante notitiam Christi, externam tantum habuit iustitiæ laruam, sed ex adiutorio Spiritus S. quo veteres iusti non carebant, seruiuit Deo in iustitia & sanctitate: nisi forte im- pio Caluino magis hac in re credendum sit quam ipsimet Paulo: qui de seipso hunc in modum scribit, nō vanæ iactantiæ causa, sed ad necessariam autoritatis suæ tutelam: *Secundum iustitiam quæ in lege est, conuersatus sum sine quærela. Et iterum: Gratias ago Deo, cui seruis à progenitoribus meis in cōscientia pura. Et rursus: Ego omni conscientia bona conuersatus sum ante Deum usque in hodiernum diem.* Non ergo sic vivebat aliquando Paulus sine lege, vt eruditus in doctrina legis externam iustitiæ laruam retineret, quasi totus interea peccatō immer- sus, seposita legis cogitatione peccaret, & sic sopitum in eo peccatū esset, vt ei propè mortuū videretur. *Conuersatus est secundum iustitiā quæ in lege est: ergo non fuit in eo seposita cogitatio legis, neque sine lege vivebat. Seruiuit Deo in conscientia pura: ergo non in externa iustitiæ larua. Conuersatus est in omni conscientia bona ante Deum: ergo veram coram Deo, non externam tantum, iustitiam coluit.* Rursus Paulus hoc loco (ait Caluinus) de ebria confidentia loquitur, in qua desident hypocrita, dum sibi adulantur, quia ad peccata sua conuient. Nam & ipsi Paulo detexit mandatum quanta prauitate seaterent intima cor-

Paulus ante notitiam Christi iustus.

Philip. 3. 2. Tim. 1.

A. 2. 13.

aliquando
eruditus
in doctrina

A a dis

dis sui, & simul occidit. At quomodo talis ebraica confidentia, talis hypocritica desidia, tanta prauitas in intimo cordis scatens, in Paulum caderet, conuersatum sine querela secundum iustitiam qua in lege est, id est, qualem lex docet iusta, & sancta, & bona? Non dicit iustitiam ex lege, quasi ex sola doctrina legis sine Spiritu Dei literalem iustitiam tenuisset. Deinde que talem suam iustitiam describit, qualem in personis Zacharie & Elisabethæ Evangelium commemorat, dicens: *Ambo iusti erant ante Deum, ambulantes in omnibus mandatis & constitutionibus Domini, sine querela.* Deinde hypocritica desidia non seruit Deo in conscientia pura, sicuti de se Apostolus affirmat. *Potestis modo, qui in omni conscientia bona conuersati sunt Deo, eius intima cordis prauitate non lesa.* sed planè pura sunt. Quomodo ergo dicitur Paulum de sua persona in his rebus non loqui, sed de illo hominum statu qui sine sensu & conscientia peccati quasi exeges viuunt, aut nulla lege accepta, aut omni cogitatione legis seposita, sopita & obruta? Sed quare Calvinus totum hunc locum tam manifestum duplici corruptela obprauare voluit? Hanc vnam ob causam, si veram Apostolicæ disputationis lineam nēdo fateri cogeretur, legem externam peccati causam seu occasionem potius esse, quatenus sine gratia Christi terret, non delectat docet, non adiuuat, conuincit peccatores.

Caluina-
nz corru-
ptelę cau-
sa notan-
da.

non iustificat: quia comminatur, & feruili timore sub iugo tenet, irritando magis concupiscentiam, & prauaricationem augendo. Hoc nunquam ex Pauli litera agnoscere Calvinus vult, ne verum gratiae effectum fateri cogatur, quae hunc terrorem tollit, & praua Luc. 3:
in directa, aspera in vias planas conuertit, sicuti de Christi gratia praedictum fuit. In hunc finem, & vt commentitiu suum legis rigorem, quoad perfectam eius obseruationem (quam nulla Scriptura docet) stabiliat, haec ita verba deprauauit, deprauaturus mox & alia, vt in proximo textu videbimus.

9. *Sed cum venisset mandatum, peccatum reuixit.*
 10. *Ego autem mortuus sum, & inuentum est mihi mandatum quod erat ad vitam, hoc esse ad mortem.*

Pergit Apostolus in eo peccatore describendo qui sine sensu & conscientia peccati vitam agens, omni scelere & maleficio contaminatam, tandem audito mandato Dei peccatum prohibente, poenasque peccato comminante, pro eo quod Dei voluntatem amplecti & a peccato desistere debuit, magis ad peccandum irritatus, & maior prauaricator effectus est. *Cum*, inquit, *venisset mandatum*, id est, intelligere legem Dei coepissent; *peccatum reuixit*, id est, iam mihi innotescere coepit, meque vehementer arguere, sensum mihi & conscientiam peccati acerbam ingerere. *Ego autem mortuus sum*, id est, mor-

Peccato-
ris descri-
ptio, qui
audito
mandato
magis
peccat:

